

ΚΥΠΡΟΣ

Ποιὸς σὸ ἴλεγε πατρίδα μου νὰ μοιραστεῖς στὴ μέση
καὶ τ' ἄγια σου τὰ χῶματα νὰ κυβερνᾷ τὸ φέσι.
Τὶ ὄνειρο νὰ ἐβλεπες τὴν νύκτα τὴν μοιραία
καὶ τὸ πρωτ' ἐδέκτηρες τοῦ Τουρκοῦ τὴν μαχαίρα!

Σὲ πλήγωσε κατάστηθα, σοῦ πήρε τὴν καρδιά σου
καὶ σ' ἄφησε κατάμαυρη νὰ κλαίεις τὰ παιδιά σου.
Σοῦ ἔκλεψε τὰ κάλλη σου, σοῦ πήρε τὴν τιμὴ σου
καὶ σ' ἄφησε κατάμαυρη εἰς τὸ μισὸ νησί σου.

Ἡ μάνα σου ἀπὸ μακρὰ μοιρολογάει πάλι
κόρη μου, κόρη μου γλυκειά, «ποῦ ἔδει σου τὰ κάλλη»;
Ποῦ εἶναι κόρη μου γλυκειὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου οἱ χάρες
τώρα μερόνυχτα ποῦ κλαῖς στερέψαν σὰν φουντάνες.

Σώπασε κόρη μου γλυκειὰ καὶ μὴ πολυδακρῶξεις
ἦταν γραφτὰ τῆς μοῖρας σου ἐτοῦτα π' ἀντικοῦξεις
Ἔψωσε ἴσια τὸ κορμὶ σήκωσε τὸ κεφάλι
κι ὅσα καλὰ σοῦ πήρανε θὰ τ' ἀποκτήσεις πάλι.

ΝΙΤΣΑ Γ. ΠΑΝΤΑΖΗ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

—Γιατί καλέ μου Πρόσφυγα τὰ μάτια σου εἶν' κλαμένα,
Τὸ στόμα σου σφιχτὰ κλειστό, μέρες τώρα βουβαίνει;
Γιατὶ τὰ ΑΧ πότε τὰ ΒΑΧ κρυφὰ βγαίνουν θλιμμένα,
Ὅσάν νὰ θέλουν νὰ κρυφτοῦν νὰ μὴν τ' ἀκοῦν οἱ ξένοι;
Γιατὶ τὸ χαμογέλιο σου εἶν' πάντα πικραμένο;
Τὸ πρόσωπό σου εἶν' γλωμὸ καὶ ἀδυνατισμένο;

Μήπως θυμᾶσαι τὸ χωριὸ καὶ τὸ δικό σου σπιτί;
Τ' ἀδέρφια σου ἢ τοὺς γονιοὺς; Γυναίκα βιδὸς παιδιά σου;
Ἡ πὼς γριζίεις ἴδω κι ἐκεῖ σὰν τὸν ἐρημοσπίτη;
Μὴν ἔχασες, τί ἔχασες κι ἔχασες τὴν χαρὰν σου;
—Δὲν κλαίω ἴγὼ πὼς ἔχασα τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.
Μὲς τὴν καρδιά μ' ἔχω φωτιάν ἔχω καμὸν μεγάλον.

Αἶμα ἠρώων τὸ ξεστό,
Κλαίω ἐγὼ τὸ ἀχνιστό,
Ποῦ πότισε τὴν γῆν μας.

Κλαίω τὴν γῆν π' ἀφήσαμε
Κι οἱ Τουρκοὶ τὴν πατήσανε,
Ἔστερ' ἀπ' τὴν φηγὴν μας.

—Μὴν κλαῖς. Τὸ αἶμα τῶν Νεκρῶν
Κι αὐτοὶ στὴν γῆν ποὺ πᾶνε,
Τῆς Λευτεριάς εἶν' ἀρραβίων.
«ΠΑΛΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΘΑΝΑΙ».

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ
Δάσκαλος, Κυθρέα